

Sygn. akt II CSK 162/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa D. T. i S. F.
przeciwko P. Spółce Akcyjnej
z siedzibą w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki D. T.
od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu
z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt I Ca 92/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od powódki D. T. na rzecz pozwanego kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ograniczony tymi przesłankami dostęp do Sądu Najwyższego wiąże się z charakterem skargi kasacyjnej jako środka zmierzającego do podważenia prawomocnego już orzeczenia i tylko w sytuacji gdy zachodzi potrzeba uzyskania wypowiedzi Sądu Najwyższego z uwagi na jego funkcje ustrojowe, a więc sprawowanie nadzoru judykacyjnego, w tym zapewnianie jednolitości orzecznictwa sądów powszechnych. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Zagadnienie to ujęte w pytanie sprowadza się do wątpliwości czy bezumowne korzystanie z rzeczy w zakresie treści służebności przesylu obejmuje: a) utracone przez właściciela korzyści w postaci dochodu ze sprzedaży nieruchomości w stanie nieobciążonym, b) czynszu najmu lub dzierżawy w stanie wolnym od obciążeń, oraz czy wskazanie podstawy deliktowej dla roszczenia o zapłatę realizowanego przed sądem pierwszej instancji jako zapłaty za bezumowne korzystanie stanowi w myśl art. 383 k.p.c. niedopuszczalną zmianę powództwa.

Analiza przedstawionych zagadnień i ich uzasadnienie prowadzą do wniosku, że nie spełniają one wymogu zagadnień istotnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

W uzasadnieniu zagadnienia pierwszego skarżąca przedstawiła bogate orzecznictwo Sądu Najwyższego dotyczące nurtujących ją wątpliwości i brak dostatecznych podstaw do przyjęcia, że wykazuje ono tak dalece istotne

rozbieżności, że wymagałoby zajęcia przez Sąd Najwyższy stanowiska kolejny raz. W rozumieniu powołanego przepisu, zagadnienie istotne to zagadnienie nowe, dotychczas nierozstrzygnięte, co oczywiście w sprawie miejsca nie ma. Dodać też należy, że skarżąca przytacza orzeczenia, które dotyczą zakresu wynagrodzenia z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości jak i wynagrodzenia za ustanowienie prawa w postaci służebności przesyłu, a więc orzeczenia dotyczące różnych materii, stąd może nietrafnie dostrzegana przez skarżącą różnica w poglądach na zakres wynagrodzenia.

Zagadnienia drugie również nie jest zagadnieniem nowym, nierozstrzygniętym w orzecznictwie. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał w jakich sytuacjach, przy zachowaniu jakich wymogów może dojść do orzekania przez sąd na zupełnie innej podstawie prawnej. W okolicznościach sprawy niniejszej rzeczą skarżącą było rozważenie czy powołanie podstawy deliktowej wymusza zmianę okoliczności faktycznych podlegających dowodzeniu w procesie; zagadnienie to jest sprawą tożsamości faktów w danej sprawie a nie problemem prawnym.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).